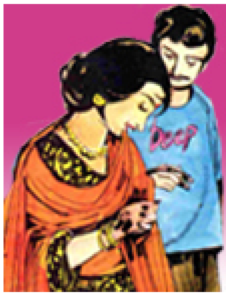

బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచిక తరువాయి)

దాదాపు రెండు సంవత్సరాల తరువాత...

ఆరోజు సుమ యిండిపెండెంట్‌గా ఛార్జ్ తీసుకున్న మొదటిరోజు. హోమ్ స్టేట్‌లోనే పోస్టింగ్ వచ్చింది.

సెక్రటేరియట్‌లో అడుగుపెట్టగానే తండ్రితోబాటు పనిచేసిన కొంతమంది సీనియర్ ఆఫీసర్‌లు సుమని పలకరించారు. ప్రసాదరావు గురించిన ప్రస్తావన రాగానే సుమకి కళ్ళు చెమర్చాయి.

"తండ్రి తిరిగినచోటే ఈ రోజు నేను నిలబడివున్నాను" అనుకోగానే సుమకి మనసంతా ఉద్వేగంతో నిండిపోయింది. ఆయన చేసిన పనులు సంపాదించిన పేరు అడుగుజాడలుగా కనిపించాయి.

"నాన్నా యిక్కడ కూడా నీ గైడెన్స్ నాకు కావాలి" మనసులోనే తండ్రిని గుర్తుచేస్తుకుంటూ కుర్చీలో కూర్చుంది.

❦❦❦

సాయంకాలం ఆఫీసు వదిలి క్వార్టర్స్‌కి వెళ్ళడానికి సుమ కారు ఎక్కబోతుంటే దూరంగా పరిచయం వున్న కంఠం పిలిచినట్టు అనిపించింది.

తలతిప్పి చూస్తే

కారు పార్కింగ్ దగ్గర నిలబడి కనిపించాడు ఆదిత్య. సెక్యూరిటీ వాళ్ళకి చెప్పి పరుగులాంటి నడకతో అతని దగ్గరకు వచ్చింది.

"ఎలా వున్నావు సుమా? హౌ ఈజ్ యువర్ ఫస్ట్ డే?" నవ్వుతూ పలకరించాడు.

అతని మొహం చూస్తే చాలాసేపటి నుంచి అక్కడే నిలబడి ఎదురుచూస్తున్నట్టుగా అనిపించింది ఆమెకి.

"ఫస్ట్‌డే ఎగ్జయిటింగ్‌గా వుంది. నేను మాట్లాడకపోయినా నా గురించి తెలుసుకుంటూనే వున్నావన్నమాట. నిజంగా యూ ఆర్ యింపాజిబుల్ ఆదీ. ఎనీ హౌ గుర్తుపెట్టుకుని వచ్చినందుకు థాంక్యూ, ఇంతకీ నువ్వెలా వున్నావు? దీప్తి ఎలా వుంది? " ఆప్యాయంగా అడిగింది.

"దీప్తి నీ గురించి అడుగుతూ వుంటుంది. నాతోబాటు ఒకసారి యింటికి వస్తావా? మామయ్య లైబ్రరీని నీకోసం అలాగే వుంచాను. దీప్తి కూడా నువ్వు వస్తే చాలా సంతోషిస్తుంది" చెప్పి సమాధానం కోసం ఆమె మొహంలోకి చూశాడు.

సుమ ఒక్క క్షణం తటపటాయించింది.

"నువ్వు రాలేదంటే దీప్తి కోపం తెచ్చుకుంటుంది. ఆమె సంగతి నీకు తెలుసుగా" అన్నాడతను.

సుమ వెంటనే సెక్యూరిటీ గార్డుని పిలిచి డ్రైవర్‌ని వెనక్కి పంపమని చెప్పి ఆదిత్య కారులో ఎక్కి కూర్చుంది.

"ఎలా వుంది ఆదీ కొత్త జీవితం?" అడిగింది సుమ. పైకి మామూలుగా అడిగినట్టుగా వున్నా లోలోపల అతని సమాధానం కోసం ఆసక్తిగా ఎదురుచూస్తూ వుంది.

"నువ్వు వెళ్ళిపోయిన తర్వాత హఠాత్తుగా అంతా మారిపోయినట్టు అనిపించింది. కానీ నువ్వు చెప్పింది అక్షరాలా నిజం. ఇప్పుడు నేను చాలా సంతోషంగా వున్నాను. తొందరలోనే యిల్లంతా పిల్లల సందడితో నవ్వులతో నిండిపోతే చాలా బావుంటుందనిపిస్తుంది" డ్రైవింగ్ మీదనుంచి దృష్టి మరల్చకుండానే జవాబిచ్చాడు.

అతను సంతోషంగా వుండాలనికోరుకున్నా ఎందుకో ఆ జవాబుకి మనసులో ముల్లు గుచ్చినట్లైంది సుమకి.

"నువ్వనుకున్నట్టే జరుగుతుంది" అంది బలవంతాన నవ్వు తెచ్చిపెట్టుకుంటూ.

కారు ఆగగానే దిగి ముందు నేరుగా స్టడీరూం వైపుకి నడిచింది సుమ. గదిలోకి వెళుతూనే పుస్తకాల షెల్ఫులో ఒక్కొక్క పుస్తకాన్నే ఆప్యాయంగా చేత్తో తడిమింది.

ఆమె వెనకాలే నిలబడ్డ ఆదిత్య "ఒకసారి ఆ పుస్తకాల్ని కూడా చూడు" అన్నాడు టేబుల్ వైపు చూపిస్తూ.

అక్కడ పసుపు రంగు అట్టతో కొత్తగా ప్రింటయినట్టున్న పుస్తకాలు కొన్ని కనిపించాయి సుమకి.

ఒక పుస్తకాన్ని చేతిలోకి తీసుకుని తెరిచి చూసింది. అది ప్రసాదరావుగారు చివరగా రాసిన పుస్తకం. పబ్లిష్ అయివచ్చింది.

"ఆదీ ఎప్పుడు చేశావీపని?" అంటూ ఆశ్చర్యంగా అతని వైపుకి చూసింది.

"ముందు పేజీ ఒకసారి చదివి చూడు" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

"నా బిడ్డగానే చేతుల్లో పెరిగి... నాకే తల్లిగా మారి నన్ను కటిరెప్పలా చూసుకున్న నా చిట్టితల్లి 'సుమ'కి అంకితం"

ఆ వాక్యాలు చదువుతూనే సుమ కళ్ళనుంచి రెండు కన్నీటిబొట్లు జారి పుస్తకం మీద పడ్డాయి.

"పుస్తకం ప్రింటయ్యేటప్పుడు ఆ వాక్యాలు చేర్చమని మామయ్య నాకు రాసి యిచ్చారు" చెప్పాడు ఆదిత్య.

"సారూ చాయ్"

పద్దెనిమిదేళ్ళ కుర్రాడు టీ కప్పులు ట్రేలో పట్టుకుని గుమ్మం దగ్గర నిలబడి వున్నాడు.

"లాన్‌లో టేబుల్ మీద ఉంచు. వస్తున్నాం" చెప్పాడు ఆదిత్య.

"ఈ అబ్బాయిని కొత్తగా పనిలోకి పెట్టుకున్నాను. చదువుకుంటూ పనిచేస్తుంటాడు. ఊరికే డబ్బు యిస్తే తీసుకోడట" అతను వెళుతూనే సుమతో అన్నాడు.

సుమ అతని వంక మెచ్చుకోలుగా చూసి లాన్‌లోకి నడిచింది.

"నీ గురించి చెప్పు. ఎలా వుంది నీ జీవితం?" అడిగాడు ఆదిత్య కుర్చీలో కూర్చుని టీ కప్పు అందుకుంటూ.

"ఉద్యోగ జీవితం యివాళే ఆరంభం. రాబోయే రోజులు నిర్ణయిస్తాయి నేనెంత సమర్ధురాలినో. ఇక పర్సనల్ జీవితం గురించి చెప్పడానికి పెద్దగా ఏమీలేదు. పదిరోజుల క్రితమే డైవోర్సు మంజూరు అయ్యింది. 'సుజీ, మోహిత్ పెళ్ళి చేసుకున్నారట' అని నవ్వి, ఒక్క క్షణం ఆగి మళ్ళీ మాట్లాడింది. మనుషుల మనస్తత్వాలు చాలా విచిత్రంగా వుంటాయి. మోహిత్ మోసగాడని తెలిసీ సుజీ ఎలా పెళ్ళి చేసుకుందో ఆలోచిస్తే నాకు చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంటుంది. తప్పు చేసినందుకు వాడికి ఎటువంటి శిక్షా పడలేదు. సుజీ అతనికి యింకో ఛాన్స్ యిచ్చింది. ఈ మానవత్వం మంచితనం అనేవి చాలా విచిత్రంగా వుంటాయి." అంటూ ఏదో గుర్తుకు వచ్చినదానిలా

"ఇంతకీ దీప్తి ఏది? కనిపించనేలేదు" అడిగింది ఆదిత్యని చూస్తూ.

"దీప్తి యిక్కడ ఎందుకు వుంటుంది? భర్త దగ్గర అమెరికాలో వుంటుంది గానీ" అన్నాడతను కూల్‌గా.

"ఆదీ ఏంటి నువ్వనేది? మీ యిద్దరూ పెళ్ళి చేసుకోలేదా? నాతో అబద్ధం చెప్పావా?" అంది ఆశ్చర్యపడుతూ.

"చెప్పకపోతే నువ్వు యింటిదాకా వచ్చేదానివా?" సూటిగా అడిగాడతను.

సుమ మాట్లాడలేదు.

"నువ్వు ఆ లెటర్ రాసిపెట్టి వెళ్ళిపోయాక నేను ఎలా వుంటాననుకున్నావు? 'నిన్ను మిస్సయినట్టు', 'నువ్వు లేకపోతే మనిషిలానే లేనట్టు' నా మొహం మీద రాసినట్టు కనిపిస్తూ వుంది."

"దీప్తి కూడా ఆ మాటే అంది. నిజానికి ఆమె నన్ను మార్చడానికి చాలా ప్రయత్నించింది. నేనూ ఆమెని ప్రేమించడానికి ట్రై చేశాను. కానీ యిద్దరం విఫలమయ్యాం" అన్నాడు నిట్టూరుస్తూ.

అతను చెప్పిన విషయం వింటూనే సుమ కనుబొమలు ముడుచుకున్నాయి.

"అయామ్ సారీ ఆదీ నాకు అర్జంటు పని ఒకటి గుర్తొచ్చింది. బయలుదేరాలి" అంటూ లేవబోయింది.

"ఆగు! నేను చెప్పేది యింకా పూర్తికాలేదు" అంటూ ఆదిత్య ఆమె చేయి పట్టుకుని ఆపాడు.

"నేనేమైపోయానో ఎలా కోలుకున్నానో నీకు తెలుసుకోవాలని లేదా?" అడిగాడు.

సుమ మాట్లాడకుండా తిరిగి కుర్చీలో కూర్చుంది.

"ఒకసారి నన్ను కాదని వెళ్ళిపోయావు. రెండోసారి కూడా నువ్వు కాదంటే నేనేమైపోతానో అన్న భయంతో నిన్ను అడగడానికి ధైర్యం కూడగట్టుకుంటూ వున్నాను.

కానీ నువ్వు నాకు ఆ అవకాశం కూడా యివ్వకుండా పారిపోయావు. నేను తిరిగి మనిషి కాలేనేమో అనే అనుకున్నాను. కానీ ఎప్పుడైతే నువ్వు, నేను భద్రంగా దాచుకున్న పెట్టెడు జ్ఞాపకాల్ని నీతోబాటు తీసుకెళ్ళిపోయావని గుర్తించానో అప్పుడు నాలో ప్రాణం వచ్చింది. ఒక చిన్న ఆశ. నాలాగే నువ్వుకూడా వాటిని ఆధారంగా చేసుకుని మనసుని కూడదీసుకునే ప్రయత్నం చేస్తున్నావేమో? నీకూ నేనంటే యిష్టమేనేమో అని"

సుమ పట్టుబడ్డ దొంగలా తలదించుకుంది. ఒంటరితనంలో ఎన్ని సార్లు ఆ పెట్టెలో ఆదిత్య భద్రంగా దాచుకున్న వస్తువుల్ని తాకి మనసులోనే ఏడ్చిందో గుర్తుకు వస్తూనే, ఆమె కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి.

"మాట్లాడు సుమా! ఇప్పటికైనా నోరు తెరిచి ఏదో ఒకటి మాట్లాడు. ఎప్పటిలా నన్ను ఏడిపించడానికి 'బావా' అని పిలువు. "నేనంటే నీకు యిష్టమేనా?" అనీ, "ధైర్యం చేసి ఈ పని ముందే ఎందుకు చేయలేదు ఆదీ! అనో అడుగు ప్లీజ్" ఆమె చేతులు పట్టుకుని కుదిపేస్తూ ఉద్వేగంగా అన్నాడు.

సుమ మాట్లాడకుండా బొమ్మలా కూర్చుని వుంది. జరుగుతున్నదంతా వాస్తవమని గ్రహించలేని పరిస్థితిలో వుంది ఆమె మనసు.

"రెండు నెలల క్రితం 'కాకా' చనిపోయాడు. ఈ యింట్లో 'నా' వాళ్ళు అనుకున్న వాళ్ళంతా నన్ను వదిలేసి వెళ్ళిపోయారు.

ఈ భయంకరమైన నిశ్శబ్దం నన్ను తినేస్తూ వున్నట్టుంది సుమా!

ఈ యింట్లో మన పిల్లలు నీలాగా అల్లరి చేస్తూ తిరుగుతూ వుంటే చూడాలని వుంది. ఈ నిశ్శబ్దం పారిపోయేలా మళ్ళీ నీ నవ్వులు వినాలని వుంది.

పూలతోటలో పూలలో లైబ్రరీలోని పుస్తకాల్లో మనుషుల్నీ, ఆత్మీయతనీ వెతుక్కుంటూ అలసిపోయాను. జ్ఞాపకాల్లో లోతుగా కూరుకుపోయినట్టుంది మనసు.

నాకు దీన్నుంచి బైటపడి నిజమైన జీవితాన్ని చూడాలని వుంది. అందుకే, నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా? అని అడుగుతున్నాను. దయచేసి కాదనకు ప్లీజ్."

ఆమె రెండు చేతుల్ని గుప్పిటలో బంధిస్తూ అడిగాడు.

సుమకి ఉద్వేగంతో కళ్ళవెంట జలజలా నీళ్ళు రాలాయి.

"భగవంతుడా!" మనసులోనే ప్రార్థించింది. తల్లి, తండ్రి గుర్తుకు వచ్చారు.

ఆమె మౌనం భరించలేనట్టు సమాధానం కోసం ఎదురు చూస్తూ వున్నాడతను.

సుమ ఒక్క క్షణం గట్టిగా గాలిపీల్చుకుంది.

"ఒంటరితనం ఎంత భయంకరమో నాకు తెలుసు ఆదీ! తెలిసీ తెలిసీ నేను నీకా శిక్ష వేయలేను.

కానీ ముందొక ప్రశ్న అడుగుతాను చెప్పు. "మన పిల్లలని మా నాన్న మనల్ని పెంచినట్టు పెంచుతానని మాటిస్తావా?" పెదవంచుల్లో ఉద్వేగాన్ని అదిమిపడుతూ నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో అడిగింది.

"తప్పకుండా" అంటూ ఆమెని పైకి లేపి దగ్గరకు తీసుకున్నాడు.

ఆమె కూడా సంతోషం వ్యక్తమయ్యేలా గాఢంగా అతన్ని అల్లుకుంది. ఎన్నాళ్ళనుంచో ఎదురు చూస్తున్న క్షణాలు ఆ కౌగిట్లో కరిగిపోవడం మొదలుబెట్టాయి.

వారికి, ఏకాంతం కల్పించాలన్నట్టుగా అప్పటిదాకా వున్న సందెవెలుగు. మెల్లగా మసక చీకట్లోకి తప్పుకుంది. ఆకాశంలో అప్పుడే మినుకుమినుకు మంటూ ప్రత్యక్షమైన రెండు నక్షత్రాలు పైనుంచి వాళ్ళని ఆశీర్వదిస్తున్నట్టుగా తొంగిచూశాయి.

(సమాప్తం)

Post your comments